

popórelorú și tot-d'auna omulú a cređutú în providența lui Dumneđeú: chiarú și păgânií aú consemnat-o în scrierile lorú.

Î. Ce ne învață sânta Scriptură mai remarcabilú despre providența lui Dumneđeú ?

R. Ea ne învața că Dumneđeú privesce asupra dreptului ca să-í asculte rugăciunea, și asupra păcatosului ca să-í pedepsescă păcatulú. «Ochii Domnului spre cei drepti, și urechile lui spre rugăciunea lorú. Iar fața Domnului asupra celorú ce facú reile, ca să pérđă de pre pământú pomenirea lorú.» (Psalm 33, v. 15, 16.)

Î. Ce mai đice sânta Evangelie despre acésta ?

R. Evangelia ne asigură că Dumneđeú veghiază asupra nóstră ast-felú în câtú nimicú nu ni se întimplă fără scirea lui. «Și perú din capulú vostru nu va cădea.» (Luca c. XXI, v. 18.) «Că perii capului vostru toți suntú numérați.» (Mat. c. X, 30.)

Î. Nu este uă micșorare pentru Dumneđeú ca să se ocupe de ómení ?

R. Nu; fiindú că a bine-voitú să ne creeze dupe chipulú seú, este destulú de bunú și dreptú ca să veghizie asupra nóstră, fiil seí.

Î. Amestecarea bunătăților și a răutăților vieței nu destruge providența ?

R. Nu; acestú amestecú probéză că omulú, mániindú pe Dumneđeú prin păcatú, a căđutú din perfectiunea primitivă, și s'a osínditú să sufere în acéstă vieță, ca să-și curețe păcatele și să ajungă la gloria cerescă.

Î. Ce se cuvine să conchidemú din acéstă doctrină ?